

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **P. V.**, zastoupen Mgr. Františkem Drlíkem, advokátem se sídlem nám. Míru 9, 787 01 Šumperk, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí,** se sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 4. 2012, č. j. 12393/ENV/11, 354/570/11, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2016, č. j. 5 A 130/2012 – 117,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Česká inspekce životního prostředí, Oblastní inspektorát Olomouc (dále jen „správní orgán prvního stupně"), rozhodnutím ze dne 22. 12. 2010, č. j. ČIŽP/48/OOL/SR01/0707749, uložila žalobci pokutu podle § 4 písm. c) zákona č. 282/1991 Sb., o České inspekci životního prostředí a její působnosti v ochraně lesa (dále jen „zákon o inspekci životního prostředí"), ve výši 1.750.000 Kč, jelikož žalobce svým jednáním ohrozil životní prostředí v lesích tím, že vlastním zaviněním vytvořil podmínky

pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů. Toto jednání spočívalo v tom, že v období roku 2009 a do října 2010 uskutečnil postupně a opakovaně těžební zásahy na specifikovaných lesních pozemcích, které vedly k vytvoření nových rozsáhlých holin a silnému proředění lesních porostů nejméně na 34,08 ha lesa v 11 lesních komplexech. Žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 4. 2012, č. j. 12393/ENV/11, 354/570/11 (dále jen „napadené rozhodnutí"), zamítl odvolání žalobce a výše uvedené rozhodnutí potvrdil.

[2] Proti napadenému rozhodnutí brojil žalobce žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud"), který ji zamítl jako nedůvodnou rozsudkem ze dne 21. 9. 2016, č. j. 5 A 130/2012 – 117 (dále jen „napadený rozsudek"). Městský soud se neztotožnil s námitkou, že z vymezení předmětu správního řízení (jako řízení „o uložení pokuty") vyplývá, že správní orgán si již při zahájení řízení učinil závěr o vině žalobce, čímž došlo k porušení principu presumpce neviny. Správní orgán při vymezení předmětu řízení vycházel z § 4 písm. c) zákona o inspekci životního prostředí, v němž zákonodárce předmětné řízení nazval „řízením o uložení pokuty". V rámci správního řízení bylo následně učiněno řádné skutkové šetření a dokazování tak, aby byla vina žalobce dostatečně prokázána, a závěry správního orgánu byly rozsáhle odůvodněny. Žalobce měl možnost navrhovat důkazy, činit jiné návrhy, nahlížet do spisu a vyjadřovat se ke všem podkladům po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí, o čemž byl náležitě poučen.

[3] Vymezení předmětu řízení v oznámení o zahájení řízení vyhodnotil městský soud jako dostatečné a určité. Je v něm uvedeno, jakou skutkovou podstatu naplňuje žalobcovo jednání [§ 4 písm. c) zákona o inspekci životního prostředí] a jaká sankce za něj hrozí (až 5.000.000 Kč). Správní orgán prvního stupně uvádí, že žalobce *realizovanou a pokračující těžební činností vytvořil několik komplexů holin, nezajištěných kultur a proředěných porostů, ve kterých tak vytvořil podmínky pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů a ohrozil tím životní prostředí v lesích*. Ohledně místního určení je specifikováno, na jakých pozemcích k vytýkanému jednání došlo (uveden název katastrálního území, jeho číselný kód a číslo listu vlastnictví podle katastru nemovitostí; dále číselné označení parcel podle katastru nemovitostí, označení lesních porostních skupin popsaných na uvedených lesních pozemcích; nakonec jsou v hektarech uvedeny souvislé plochy holin zjištěných při tvorbě lesního hospodářského plánu, přiřazených nezajištěných kultur, holin z těžby a porostů proředěných pod zákonnou hranici zakmenění). K oznámení o zahájení řízení jsou rovněž připojeny podklady, o které se tyto údaje opírají (především protokoly o kontrolních zjištěních, o nichž byl žalobce vyrozuměn). Časově je jednání vymezeno obdobím roku 2009 až do října roku 2010, neboť vzhledem k charakteru jednání nebylo možné zpětně určit přesný okamžik, v němž k němu došlo, což odpovídá požadavkům judikatury správních soudů. V odůvodnění rozhodnutí jsou časové údaje u jednotlivých těžebních zásahů a katastrálních území zpřesněny.

[4] Správní orgán prvního stupně oslovil Výzkumný ústav lesního hospodářství a myslivosti, v. v. i. (resp. jeho organizační složku, Lesní ochrannou službu), s žádostí o poskytnutí stanoviska k působení škodlivých biotických a abiotických činitelů pro vedené správní řízení. V žádosti uvedl, že dle jeho názoru k vytvoření podmínek pro působení škodlivých činitelů došlo *v důsledku devastační těžby dřeva, která byla účastníkem řízení zpravidla označována za těžbu nahodilou. Toto tvrzení podpořil i jeho odborný lesní hospodář (OLH). Dokazování inspekce v zahájeném řízení tedy závisí především na vyvrácení této verze*.

Tato formulace dle městského soudu nevykazuje dostatečnou míru nestrannosti a objektivity; zároveň však tento postup správního orgánu sám o sobě nemůže vést k vyslovení nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Samotné stanovisko Lesní ochranné služby vyloučilo, že by motivem pro posuzované jednání byla kůrovcová kalamita nebo nahodilá těžba. Opírá se při tom o vlastní evidenci lokality, terénní pochůzku ze dne 18. a 19. 10. 2010 a stav sousedních pozemků. Tyto materiály nevykazují žádnou formální ani obsahovou vadu, a není důvod pochybovat o jejich odbornosti, průkaznosti a nestrannosti. Žalobce proti nim během správního řízení nevznesl žádnou námitku, a ani se nedostavil k projednání protokolu ze dne 1. 11. 2010.

[5] Správní orgán prvního stupně žalobci připomněl jeho právo vyjádřit v řízení své stanovisko (dle § 36 odst. 2 správního řádu), stejně jako vyjádřit se k podkladům rozhodnutí (§ 36 odst. 3 správního řádu). O získání stanoviska žalobce (resp. jeho odborného lesního hospodáře) usiloval rovněž v průběhu kontroly (především k dílčím protokolům ze dne 8. a 29. 4. 2010 a k protokolu o kontrolním zjištění ze dne 11. 5. 2010). Ze správního spisu vyplývá, že žalobce i jeho odborný lesní hospodář považovali těžbu za nahodilou. Přes mnohonásobné výzvy a upozornění však toto své stanovisko ničím nedoložili, a správní orgán prvního stupně ho tedy na základě vlastních zjištění a podkladů vyhodnotil jako nepodložené a nevěrohodné. Odborný lesní hospodář neprojevil ochotu vyjádřit se k dané věci; navzdory výzvě v zahájení kontroly ze dne 4. 2. 2010 se inspekčních šetření účastnil minimálně (kromě úvodního inspekčního šetření ze dne 9. 3. 2010 a soupisu jednotlivých protokolů) a i s dalšími správními orgány spolupracoval sporadicky (viz opakované žádosti ze strany Městského úřadu Šumperk o doložení vyjádření odborného lesního hospodáře na dostatečné odborné úrovni).

[6] Při odůvodnění uložené sankce se správní orgán prvního stupně řídil kritérii vymezenými v § 5 odst. 1 zákona o inspekci životního prostředí, podle něhož se přihlíží zejména k závažnosti, způsobu, době trvání a následkům protiprávního jednání; ke všem těmto bodům se dostatečně vyjádřil. Skutečnost, že se při úvahách o výši sankce nezabýval formou zavinění a přitěžujícími a polehčujícími okolnostmi, nemůže mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Sám žalobce na žádné konkrétní polehčující okolnosti nepoukazoval. Výše sankce byla zdůvodněna především obohacením, kterého mohl žalobce dosáhnout z provedených těžeb. Žalovaný pro získání orientační ceny dřeva vycházel z § 49 odst. 3 písm. f) zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů (dále jen „lesní zákon“), podle něhož Ministerstvo zemědělství každoročně stanovuje a vyhlašuje průměrné ceny dřeva na odvozním místě. Tyto ceny se stanovují z dosažených realizačních cen po odečtení nákladů na výrobu a přiblížení na odvozní místo. V tomto smyslu neobstojí námitka žalobce, že žalovaný dostatečně nezohlednil náklady těžby (byť nezohlednil veškeré náklady, jako např. náklady na zalesnění a zajištění kultury). Žalovaný vycházel z výše ceny pro žalobce příznivější (tedy 535 Kč/m³ v roce 2010) a došel k částce přesahující 4 miliony Kč. Výše uložené sankce nedosáhla ani poloviny takto vypočteného zisku. Městský soud tudíž neshledal ani tento okruh námitek důvodnými.

II.
Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[7] Žalobce /stěžovatel/ napadl rozsudek městského soudu kasační stížností. Městský soud se dle stěžovatele nedostatečně a nesprávně vypořádal s námitkou porušení presumpce neviny ze strany správních orgánů. Případná vina stěžovatele nebyla dostatečně objektivně prokazována, ale bylo z ní vycházeno od samého počátku.

[8] Správní orgány vůbec neprovedly důkaz výslechem odborného lesního hospodáře, který se jeví jako zásadní v dané věci. Městský soud návrh na výslech odborného lesního hospodáře stěžovatele u jednání o žalobě bez dalšího zamítl.

[9] Městský soud se nedostatečně zabýval také námitkou o chybném vymezení předmětu řízení. Podle názoru stěžovatele je předmět řízení vymezen chybně a tuto chybu nelze zhojit specifikací v rámci meritorního rozhodnutí.

[10] Nelze souhlasit s argumentací městského soudu ohledně námitky vad žádosti o poskytnutí stanoviska Lesní odborné správy k působení škodlivých činitelů. Je nepřípustné, aby správní orgán prvního stupně v takové žádosti vyjadřoval svůj vlastní názor, který je svou povahou názorem návodným. Pokud následně vzal v potaz takto získané stanovisko, jedná se o závažné procesní pochybení, které způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.

[11] Při úvahách o výši sankce se správní orgány nevypořádaly s přitěžujícími či polehčujícími okolnostmi případu a nehodnotil formu zavinění. Odůvodnění výše pokuty je nepřípustně zjednodušené, správní orgány nezohlednily náklady těžby. Stěžovatel se žádným způsobem neobohatil, měl pouze příjmy z obchodu se dřevem, které jsou zdrojem obživy jeho rodiny a zdrojem financí pro podnikatelskou činnost.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že jednotlivé kasační námitky nejsou konkretizovány, ale jsou formulovány pouze obecnými odkazy. Jednání, za něž byl stěžovatel sankcionován, je v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jednoznačně vymezeno. Dokazování bylo provedeno dostatečným a nezpochybnitelným způsobem, stejně tak byla prokázána i odpovědnost žalobce za správní delikt. Při stanovení výše pokuty postupovaly správní orgány dle ustanovení § 5 odst. 1 zákona o inspekci životního prostředí, když přihlížely zejména k závažnosti, způsobu, době trvání a následkům protiprávního jednání. Při provádění orientačních výpočtů výše zisku vycházel z ustanovení § 49 odst. 3 písm. f) lesního zákona, podle kterého ministerstvo zemědělství *vyhlašuje každoročně průměrné ceny dřeva na odvozním místě pro určení výše poplatku podle přílohy k tomuto zákonu*. Žalovaný přitom zdůraznil, že „průměrná cena dřeva na odvozním místě“ se podle přílohy lesního zákona stanovuje z dosažených realizačních cen po odečtení nákladů na výrobu a přiblížení na odvozní místo.

III.
Posouzení kasační stížnosti

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přípustná. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační

stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[14] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost **není** důvodná.

[15] Úvodem je vhodné poznamenat, že obsah a kvalita podání v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, nebo ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42). Řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je ovládáno dispoziční zásadou [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., § 75 odst. 2, věta první s. ř. s.]. Není úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, či uplatní námitku stručnou, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří soud jen v obecné rovině a postačí též zpravidla jen stručně pojaté odůvodnění soudního rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2013, č. j. 2 Afs 77/2012 – 21). Obdobné závěry platí i ve vztahu k námitkám vzneseným stěžovatelem v kasační stížnosti.

[16] Kasační body, v nichž stěžovatel toliko obecně proklamuje nesouhlas s argumentací městského soudu a nezohlednění všech podstatných skutečností ze strany správních orgánů, nelze dost dobře věcně projednat, jelikož se z nich nepodává, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán či městský soud vůči němu dopustit. Stěžovatel v kasační stížnosti v zásadě nepolemizuje s konkrétním a přehledným vypořádáním žalobních bodů ze strany městského soudu a závěry napadeného rozsudku žádnými konkrétními argumenty nevyvrací, toliko s nimi nesouhlasí.

[17] Co se týče porušení principu presumpce neviny, městský soud dostatečně a srozumitelně vysvětlil, že pojem „řízení o uložení pokuty“ je pojmem, kterým zákon označuje předmětné řízení a v žádném případě neimplikuje, že by již k okamžiku jeho zahájení byla vina předpokládána. Podkladem pro zahájení řízení byla kontrolní zjištění správního orgánu prvního stupně v rámci kontroly dodržování povinností dle zákona o inspekci životního prostředí. V průběhu kontroly bylo možné vycházet z lesních hospodářských osnov, lesní hospodářské evidence a lesního hospodářského plánu stěžovatele a několika terénních pochůzek v období března a dubna 2010. Po zahájení správního řízení si správní orgán prvního stupně zajistil vyjádření Ústavu pro hospodářskou úpravu lesů, provedl další ohledání na místě (jehož se stěžovatel dle protokolu účastnil pouze při zahájení a jeho odborný lesní hospodář se z něj omluvil), zajistil vyjádření revírníků k otázce nutnosti nahodilé těžby v okolních lesích a vyjádření Výzkumného ústavu lesního hospodářství a myslivosti k působení škodlivých činitelů. Stěžovateli poté poskytl prostor k vyjádření k podkladům rozhodnutí, čehož však stěžovatel nevyužil. Z uvedeného nelze v žádném případě usuzovat na to, že by správní orgán prvního stupně již od počátku vycházel z viny stěžovatele a rezignoval na řádné zjištění skutkového stavu.

[18] Odborný lesní hospodář stěžovatele se k věci vyjádřil pouze stručně a bez bližší specifikace v tom směru, že se mělo jednat o nahodilou těžbu. Byl přítomen průběhu kontroly, např. s dílčím protokolem o kontrolním zjištění ze dne 8. 4. 2010 byl prokazatelně seznámen. Ohledání na místě dne 18. a 19. 10. 2010 se nezúčastnil a správnímu orgánu prvního stupně se omluvil. Stěžovatel v žádné fázi správního řízení provedení důkazu výslechem svého odborného lesního hospodáře nenavrhoval. Jak vyplývá z jednání u městského soudu, ani soud nepřipustil provedení důkazu výslechem odborného lesního hospodáře, jelikož jej považoval za nadbytečný. Mimo výše uvedené upozornil na to, že odborný lesní hospodář měl možnost se ve správním řízení vyjádřit a s jeho vyjádřením, že se jedná o nahodilou těžbu, se správní orgány vypořádaly v odůvodnění rozhodnutí. Stěžovatel ani na výzvu soudu konkrétně nesdělil, jaké další informace by mohl výslech odborného lesního hospodáře před soudem přinést, a které závěry napadeného rozhodnutí by mohl vyvrátit. Správním orgánům nelze klást k tíži, že neprovedly výslech odborného lesního hospodáře, když měly skutkový stav za řádně zjištěný, a ani sám stěžovatel takový důkaz nenavrhoval. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje i s navazujícími úvahami městského soudu.

[19] Námitka chybného vymezení předmětu řízení v oznámení o zahájení řízení je svou obecností na hranici přezkoumatelnosti. Jelikož není účelem kasačního přezkumu opakovat již jednou řečené, lze odkázat na str. 9 a 10 napadeného rozsudku, kde se touto námitkou městský soud zevrubně zabýval. S odkazem na § 46 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, vysvětlil, že v oznámení o zahájení správního řízení je dostatečně určitým způsobem specifikována skutková podstata deliktu, hrozící sankce, místní a časové vymezení skutku a podklady, o něž se dosavadní zjištění správního orgánu prvního stupně opírají. S argumenty městského soudu stěžovatel opět nijak věcně nepolemizuje.

[20] Výzvou ze dne 8. 10. 2010 správní orgán prvního stupně oslovil Výzkumný ústav lesního hospodářství a myslivosti s žádostí o poskytnutí stanoviska k působení škodlivých biotických a abiotických činitelů. Ve výzvě uvedl, že k vytvoření podmínek pro jejich působení došlo dle jeho názoru v důsledku devastační těžby dřeva, kterou stěžovatel označoval jako těžbu nahodilou. Sám správní orgán prvního stupně nicméně neměl své dosavadní závěry za potvrzené a skutkový stav za zjištěný do té míry, že by o něm nebyly žádné důvodné pochybnosti. Proto se také Výzkumného ústavu lesního hospodářství a myslivosti dotázal, zda má či nemá Lesní ochranná služba poznatky o škůdcích či jiných činitelích v předmětné oblasti, jejichž působení by odůvodňovalo nahodilou těžbu v rozsahu vedoucím k proředění lesních porostů pod zákonnou hranici. Přitom předpokládal další ohledání na místě, k němuž poté skutečně došlo ve dnech 18. a 19. 10. 2010. Z vyjádření Lesní ochranné služby vyplývá jednoznačný závěr, že v letech 2008 – 2010 nebyla v oblasti odhalena rozsáhlejší kůrovcová ohniska ani nebyly zaznamenány lesní porosty s rozsáhlejším poškozením abiotickými faktory. Tyto závěry stěžovatel opět žádnou konkrétní argumentací nevyvrací. Za takové situace není možné zpochybnit vyjádření Lesní ochranné služby jen z toho důvodu, že správní orgán prvního stupně použil v žádosti o poskytnutí stanoviska termín „devastační těžba“ a dokazování směřoval k vyvracení tvrzení stěžovatele, že se jednalo toliko o těžbu nahodilou. Tím spíše,

když vyjádření Lesní ochranné služby koresponduje s ostatními podklady shromážděnými ve spise.

[21] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku nedostatečného odůvodnění uložené sankce. Podle § 5 odst. 1 zákona o inspekci životního prostředí se při určení výše pokuty *přihlíží zejména k závažnosti, způsobu, době trvání a následkům protiprávního jednání*. Tato hlediska správní orgán prvního stupně při ukládání sankce v cca třetině rozpětí zákonné sazby vzal v úvahu (viz str. 15-16 rozhodnutí), přihlédl k rozsahu realizované těžby na 34,08ha lesa v 11 komplexech, k ohrožení životního prostředí v dotčených porostech i sousedních porostech jiných vlastníků, k ignorování limitů těžby, ačkoliv byl žalobce již jednou postižen, na druhou stranu i k tomu, že ve stejném roce nedostatky, které by vedly k uložení opatření k nápravě, odstranil. Uvedené ustanovení neukládá správním orgánům výslovně povinnost přihlédnout při ukládání sankce k formě zavinění, které je třeba hodnotit ve vztahu k naplnění skutkové podstaty deliktu, neboť v posuzovaném případě spočívá v tom, že fyzická osoba ohrozí životní prostředí v lesích tím, že *vlastním zaviněním vytvoří podmínky pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů*. Správní orgány v tomto ohledu dospěly k závěru, že stěžovatel prováděl úmyslně a vědomě těžební zásahy exploatačního až devastačního charakteru za účelem dosažení maximálního množství surového dříví na prodej. Stěžovateli musely být známy veškeré souvislosti jeho jednání, včetně možných dopadů na lesní pozemky a porosty, na nichž těžbu prováděl. To i s ohledem na skutečnost, že s ním byla i v minulosti vedena správní řízení týkající se obdobných jednání. Správní orgány neuvedly v odůvodnění výše sankce žádné polehčující okolnosti, nicméně ani stěžovatel v odvolání, žalobě ani kasační stížnosti neuvádí, které konkrétní polehčující okolnosti měly být v jeho případě zohledněny.

[22] Tvrdí-li stěžovatel, že odůvodnění výše pokuty s ohledem na možnou výši obohacení je nepřípustně zjednodušené, lze odkázat na bod 13 odůvodnění rozsudku městského soudu a rovněž zevrubné odůvodnění rozhodnutí žalovaného na str. 13 a 14. Již v napadeném rozsudku městský soud uvedl, že při odhadu výše majetkového prospěchu stěžovatele vycházel správní orgán prvního stupně i žalovaný z průměrné, pro žalobce příznivější ceny dřeva na odvozním místě, která se stanoví z dosažených realizačních cen po odečtení nákladů na výrobu a přiblížení na odvozní místo. Není tedy pravda, že by náklady těžby nebyly zohledněny. Žalovaný došel, obdobně jako ÚHÚL k částce 4.075.630 Kč., představující zisk za prodej kvalifikovaného objemu vytěženého dřeva. Skutečnost, že příjmy z prodeje dřeva jsou zdrojem stěžovatelovy obživy a zdrojem financování jeho dalšího podnikání (které spočívá v obchodu se dřevem), nemá pro posuzovaný případ žádnou relevanci. Není totiž podstatné, k jakému účelu stěžovatel svůj majetkový prospěch z protiprávního jednání použil. Při úvaze o přiměřenosti výše pokuty také žalovaný hodnotil celkové majetkové poměry žalobce, které mohl zjistit, žalobce sám žádné údaje o svých majetkových poměrech nedoložil a ani proti výši pokuty v odvolání nic nenamítal. Jak uvedl již městský soud, ani v žalobě netvrdil, že by se jeho rozsah majetku (ani ohledně vlastnictví lesních porostů, k němuž žalovaný přihlédl, neboť byl z veřejných databází zjistitelný) podstatně změnil. Městský soud proto neshledal pokutu uloženou ani ne v polovině výše vypočteného zisku zjevně nepřiměřenou a nepřistoupil proto ani k moderaci výše sankce. Stěžovatel sice považuje závěr soudu, že nejsou dány podmínky pro moderaci uložené sankce, za nedostatečný a nepřesvědčivý, takové argumentaci však nelze přiznat opodstatnění. Vzhledem ke všem zjištěným

skutečnostem vypovídajícím o rozsahu deliktního jednání žalobce, o jeho přístupu k provádění těžby dřeva, k objektivně doloženému rozsahu jeho majetku dle veřejných evidencí a výši částky, kterou prodejem dřevní hmoty získal, není výše uložené sankce zjevně nepřiměřená. Moderační právo soudu je vyhrazeno toliko pro případy zjevného nepoměru uložené sankce vůči rozsahu, závažnosti a následkům deliktního jednání s návazností i na majetkové poměry postihované osoby, pokud se jich důvodně dovolává, a svědčí-li tyto skutečnosti tomu, že se výše uložené sankce vymyká požadavku přiměřeného a spravedlivého postihu.

IV.
Závěr a náklady řízení

[23] Ze všech výše uvedených důvodů vyplývá, že napadený rozsudek není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[24] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví - li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto mu nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. dubna 2017

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu